

S·E·C·R·E·T
II

L. MARIE ADELINE

S·E·C·R·E·T II

Μπορείς να μοιραστείς το μυστικό;

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Νίνα Μπούρη



ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 291

L. Marie Adeline, *S.E.C.R.E.T. II*

Τίτλος πρωτοτύπου: *S.E.C.R.E.T. Shared*

Μετάφραση: Νίνα Μπούρη

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια-Διόρθωση: Μαρία Σεβαστιάδου

Σελιδοποίηση: Παναγιώτης Βογιατζάκης

Φιλμ-Μοντάζ: Γιώργος Κεραμάς

Copyright © L. Marie Adeline, 2013

This edition published by arrangement with C. Fletcher
& Company LLC.

Copyright © για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2013

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη.

Αθήνα, Νοέμβριος 2013

KET 8481 ΚΕΠ 917/13

ISBN 978-960-16-5141-5



ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΙΝΘΟΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),
570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Στην Κάθι Τζέιμς, για τα σοφά σου λόγια, πάντα...

Δέκα Βήματα

Βήμα Πρώτο: Παράδοση

Βήμα Δεύτερο: Θάρος

Βήμα Τρίτο: Εμπιστοσύνη

Βήμα Τέταρτο: Γενναιοδωρία

Βήμα Πέμπτο: Αφοβία

Βήμα Έκτο: Αυτοπεποίθηση

Βήμα Έβδομο: Περιέργεια

Βήμα Όγδοο: Γενναιότητα

Βήμα Ένατο: Ζωντάνια

Βήμα Δέκατο: Απεδενδέρωση

[Π Ρ Ο Λ Ο Γ Ο Σ]

Ν Τ Ο Φ Ι Ν

ΕΒΑΛΑ ΤΑ ΓΕΛΙΑ. Τι άλλο να έκανα; Αφού συνέβαινε στ' αλήθεια. Τον είχα πράγματι εδώ, μπροστά μου. Και μου φαινόταν σαν το πιο φυσικό πράγμα στον κόσμο να στέκεται ένας ωραίος άντρας μέσα στα ζεστά νερά του ποταμού Αμπίτα έως το γόνατο και να μου ζητάει να γδυθώ για χάρη του. Τα ανασηκωμένα μπατζάκια του τζιν του είχαν σκουρύνει από το νερό, που έγλειφε τις μυώδεις γάμπες του, και το δεμένο στέρνο του ήταν γυμνό κάτω από τον καυτό απριλιάτικο ήλιο.

Έτεινε το μαυρισμένο χέρι του προς το μέρος μου.
«Ντοφίν, αποδέχεσαι το Βήμα;»

Αντί να του πω αμέσως ναι και να τσαλαβουτήσω προς το μέρος του όπως ήθελα, έμεινα στήλη άλατος στη χλοερή ακροποταμιά με το βίντατζ πράσινο φουστανάκι μου, που το είχα κοντύνει ακριβώς πάνω από το γόνατο. Και τώρα το μετάνιωνα. Ήταν σέξι· όχι σαν αυτά που φορούσα συνήθως. *Μήπως φαίνομαι χάλια; Κι αν δεν του αρέσω; Κι αν μας πιάσουν; Κι αν δεν τα πάω καλά; Κι αν πνιγώ; Δεν ξέρω καλό κολύμπι. Μάλιστα, πάντα φοβόμουν λιγάκι το*

νερό. Ήμαστε καλά κρυμμένοι πίσω από ψηλούς θάμνους με τριαντάφυλλα του βάλτου και ροζ μολόχες, που έγερναν προς την όχθη του ποταμού, αλλά εμένα με έζωνε ο φόβος. Έλεγχος και εμπιστοσύνη, εμπιστοσύνη και έλεγχος. Οι δύο δαίμονες που πάλευαν μέσα μου. Γιατί τώρα; Δεν είχα πληρώσει ολομόναχη τις σπουδές μου; Δεν είχα ξεκινήσει μια πετυχημένη επιχείρηση με βίντατζ ρούχα προτού ακόμα τελειώσω το κολλέγιο; Δεν είχα ξεπεράσει οικονομικές κρίσεις και τυφώνες, σέρνοντας πίσω μου το μαγαζάκι μου με τη λύσσα ενός ήρωα πολέμου που προσπαθεί να σώσει έναν τραυματισμένο συμπολεμιστή του; Τα είχα κάνει όλα αυτά –κι άλλα πολλά– αλλά είχαν απαιτήσει αυτοσυγκράτηση, πειθαρχία, καθώς και αυστηρό έλεγχο της κατάστασης.

Αν αποδεχόμουν την πρόσκληση του γοητευτικού άγνωστου να μπω στα ορμητικά νερά, τότε θα ωθούσα το ρεύμα της ζωής μου να αλλάξει κατεύθυνση. Θα άφηνα τον εαυτό μου να μπει σ' έναν νέο κόσμο, γεμάτο αυθορμητισμό και ρίσκο, πόθο και ίσως απογοήτευση. Θα έχανα τον έλεγχο, θα μάθαινα να εμπιστεύομαι. Παρά την τόλμη μου όμως εκείνη τη μέρα στο παλιό αμαξοστάσιο, ξαφνικά ένιωθα απρόθυμη να αφήσω τα πράγματα να κυλήσουν όπως μου είχαν πει ότι θα συμβεί, όπως είχα ορκιστεί στον εαυτό μου ότι θα τα άφηνα επιτέλους να κυλήσουν.

Αλλά που να πάρει και να σηκώσει, αυτός ο άντρας ήταν μπάνικος – και πολύ πιο ψηλός από μένα. Από την άλλη, με ύψος ένα εξήντα, ήμουν κοντύτερη από τους περισσότερους άντρες. Είχε χαμογελαστά μάτια, μόρτικο σουλούπι και ανακατωμένα καστανά μαλλιά,

που είχαν πάρει χάλκινη απόχρωση από τον ήλιο. Δεν έβλεπα αν τα μάτια του ήταν πράσινα ή γαλάζια, πάντως δεν τα ξεκόλλησε από πάνω μου. Ο ήλιος έπεσε ακόμα πιο καυτός επάνω μας, μετατρέποντας τα μαλλιά μου σε μακρύ βαρύ πέπλο. Έβγαλα αργά τα σανδάλια μου. Η χλόη ήταν δροσερή κάτω από τα πόδια μου. Ίσως θα μπορούσα να μπω στα ρηχά. Να αρχίσω λάου λάου.

«Αποδέχεσαι το Βήμα; Μπορώ να σε ρωτήσω μόνο μία φορά ακόμα» μου είπε, χωρίς ίχνος ανυπομονησίας.

Τώρα. Πήγαινε κοντά του. Πρέπει. Αισθάνθηκα τα χέρια μου να ανεβαίνουν στους ώμους μου, ακολουθώντας τις γραμμές του εξώπλου του φουστανιού μου. Τα δάχτυλά μου κοντοστάθηκαν στον κόμπο πίσω στον αυχένα μου. Ύστερα τα χέρια μου κινήθηκαν με δική τους πρωτοβουλία, και τα κορδονάκια ξαφνικά χαλάρωσαν. Κατέβασα το επάνω μέρος και ξεγύμνωσα τα στήθη μου. Έστρεψα βιαστικά το βλέμμα μου αλλού. Έπρεπε να κινηθώ γρήγορα, πριν το μυαλό μου προλάβει να κατακλυστεί από τρόμο. *Κι αν τον απογοήτευε το σώμα μου; Κι αν δεν ήμουν ο τύπος του; Σταμάτα να σκέφτεσαι. Δράσε.* Άνοιξα το φερμουάρ στην πλάτη του φουστανιού και το άφησα να πέσει στο χορτάρι. Ύστερα κατέβασα το εσώρουχό μου στα πόδια μου και σηκώθηκα ξανά όρθια, ολόγυμνη, εκτός από τη χρυσή αλυσίδα που αγκάλιαζε τον αριστερό καρπό μου.

«Θα το πάρω ως κατάφαση» μου είπε. «Έλα μέσα, κούκλα... Το νερό είναι ζεστό».

Η καρδιά μου άρχισε να βροντοχτυπάει. Όσο πιο

ήρεμα μπορούσα, περπάτησα προς το μέρος του, προς το νερό. Ενώ προχωρούσα, κάλυπτα το κορμί μου, τα στρατηγικά σημεία. Βούτηξα το δαχτυλάκι του ποδιού μου στην άκρη του ποταμού. Το νερό ήταν πιο ζεστό απ' όσο περίμενα. Έβαλα και το υπόλοιπο πόδι μου μέσα στο ήσυχο ρεύμα και ακολούθησα ένα μονοπάτι με επίπεδες πέτρες καλυμμένες από μούσκλια που οδηγούσαν σ' εκείνον. Και μπορούσα να διακρίνω τον πυθμένα. Θα ήμουν μια χαρά.

Όσο τον πλησίαζα, η διαφορά ύψους μεταξύ μας κόντευε να γίνει τόσο ξεκαρδιστική, ώστε να αλλάξει τη διάθεση και από ερωτική να την κάνει αστεία· θα πρέπει να ήταν γύρω στο ένα ενενήντα πέντε! Πριν προλάβω όμως να σκάσω στα γέλια, προτού καν φτάσω κοντά του, τα χέρια του κατέβηκαν στο κουμπί του τζιν του, κάνοντάς με να κοντοσταθώ και να σωπάσω. *Να κοιτάξω; Να μην κοιτάξω;* Η νότια ανατροφή μου με έκανε να στραφώ αλλού, για να μη φανεί πόσο κόκκινο είχε γίνει το πρόσωπό μου. Στύλωσα το βλέμμα μου σε μια μακρινή βελανιδιά που σκίαζε τη φυτεία στο βάθος.

«Δε χρειάζεται να γυρίσεις».

«Έχω άγχος...»

«Ντοφίν, είσαι ασφαλής... Μόνο εμείς οι δύο είμαστε εδώ».

Με την πλάτη μου ακόμα γυρισμένη, άκουσα έναν ελαφρύ παφλασμό και τον ήχο που κάνει το ύφασμα επάνω στο δέρμα. Ύστερα πέταξε το τζιν του πάνω από το κεφάλι μου, κι αυτό προσγειώθηκε στην ακροποταμιά δίπλα στις πολυφορεμένες μπότες του, στα σανδάλια και στο πράσινο φόρεμά μου.

«Ορίστε. Τώρα είμαι κι εγώ γυμνός...» είπε.

Τον άκουσα να προχωράει αργά μέσα στο νερό προς το μέρος μου, ώσπου το ζεστό δέρμα του κόλλησε δυνατά επάνω στην πλάτη μου.

Ένιωσα το σαγόνι του να στηρίζεται στην κορυφή του κεφαλιού μου και ύστερα τη μύτη του να τρίβεται στα μαλλιά μου και στο πλάι του λαιμού μου. Χριστέ μου! Έκλεισα τα μάτια, πήρα βαθιά ανάσα κι έγειρα το κεφάλι μου, για να του προσφέρω τον λαιμό μου και το δέρμα εκεί. Αισθανόμουν πόσο πολύ το ήθελε, πόσο πολύ με ήθελε. Οι αισθήσεις μου ήταν ηλεκτρισμένες. Το δέρμα μου, ζεστό από το νερό, δροσερό από τον αέρα, μερωμένο από το άγγιγμά του, ζωντάνεψε μουδιάζοντας. Ο αέρας έφερνε μαζί του τις μυρωδιές του Νότου – το κομμένο χορτάρι, το ποτάμι, τις μανόλιες. *Το θέλω. Το θέλω. Τον θέλω! Προς τι ο δισταγμός; Γιατί δεν μπορώ απλώς να γυρίσω και να τον κοιτάξω; Αυτός ο άντρας βρίσκεται εδώ μόνο για να με ευχαριστήσει. Το μοναδικό μου εμπόδιο είναι η ανικανότητά μου να του το επιτρέψω.*

Έπειτα, τη στιγμή που ακουμπούσε τα χέρια του στους γοφούς μου, άκουσα ξανά εκείνη την εσωτερική φωνή, δυνατή, επίμονη, με τη χαρακτηριστική προφορά του Τεννεσσί που είχε η μητέρα μου. *Σε βρίσκει πολύ πλαδαρή. Πολύ αφράτη. Πολύ κοντή. Μάλλον δεν του αρέσουν οι κοκκινομάλλες.*

Έκλεισα σφιχτά τα μάτια μου για να διώξω τη φωνή. Ύστερα άκουσα ένα χαμηλό βογκητό, από κείνα που αναγνωρίζα ως βαθιά αρσενική επιδοκιμασία. *Εντάξει, του αρέσει αυτό που αγγίζει...* Έβαλε το στόμα του δίπλα στο αυτί μου και τα χέρια του τρά-

βηξαν τους γοφούς μου προς τα πίσω, φέρνοντάς μας και τους δύο πιο βαθιά.

«Το δέρμα σου είναι απίστευτο...» ψιθύρισε ενώ με τραβούσε ακόμα πιο πίσω, ώσπου το νερό έφτανε ως τη μέση μου. «Σαν αλάβαστρο...»

Ψέματα λέει... Του το είπαν να το πει. Ικέτεψα την επικριτική φωνή μέσα μου να πάει στα τσακίδια.

«Γύρνα, Ντοφίν... Θέλω να σε κοιτάξω».

Τα χέρια μου έπεσαν αργά στα πλευρά μου και τα ακροδάχτυλά μου άγγιξαν το νερό. Άνοιξα τα μάτια μου, γύρισα και κοίταξα την έκταση του στήθους του και τα αναμφισβήτητα σημάδια του πόθου του για μένα. *Συμβαίνει. Άφησέ το!* Έγεια πίσω το κεφάλι μου, για να κοιτάξω το ήρεμο όμορφο πρόσωπό του. Έπειτα ουπς! Με άρπαξε στην αγκαλιά του τόσο ξαφνικά και επιδέξια, που τσίριξα από χαρά, παρόλο που ένιωθα πεταλούδες στο στομάχι. Όταν τελικά πέρασα το χέρι μου γύρω από τον μυώδη τράχηλό του, αυτός με λίκνιζε στην αγκαλιά του μέσα στα λαμπερά νερά του ποταμού πειράζοντάς με, βυθίζοντάς με μέσα τους αργά αργά.

«Είναι κρύο...» είπα με κομμένη την ανάσα και γραπώθηκα πιο σφιχτά από πάνω του.

«Θα ζεσταθείς γρήγορα...» μου ψιθύρισε, βουτώντας με εντελώς μέσα στο νερό.

Με τα μπράτσα του από κάτω μου, άφησα το σώμα μου να παραδοθεί πλήρως σ' εκείνον και στο ποτάμι. Τεντώθηκα επιπλέοντας, βουτώντας πίσω το κεφάλι, αφήνοντας τα μαλλιά μου να παρασυρθούν πόντο πόντο από το ποτάμι. *Εντάξει, πάμε λοιπόν...*

«Μπράβο, αυτό είναι! Χαλάρωσε. Σε κρατάω».

Ένωθα εξόχως ελαφριά. Το νερό δεν ήταν καθόλου τρομακτικό. Έκλεισα τα μάτια και άφησα τα μαλλιά μου να απλωθούν γύρω μου και πρώτη φορά έπειτα από πολύ καιρό ήξερα πως ένα αληθινό χαμόγελο απλωνόταν στο πρόσωπό μου.

«Μοιάζεις με την Οφηλία» μου είπε.

Κρατώντας με ψηλά με το ένα χέρι κάτω από τη μέση μου, πήρε το άλλο από κάτω μου και χάιδεψε αποφασιστικά το πόδι μου, τον μηρό μου, κοντοστάθηκε στην κορυφή και μετά προχώρησε στην κοιλιά μου, όπου έσκυψε και φίλησε το νερό στη λιμνούλα που είχε σχηματίσει ο αφαλός μου.

«Γαργαλιέμαι...» Τα μάτια μου ήταν ακόμα κλειστά. *Είσαι θεϊκή και δεν έχεις καθόλου βάρος. Το κορμί σου είναι πανέμορφο, Ντοφίν.*

«Κι εδώ;» ρώτησε σιγανά, αφήνοντας το χέρι του να ταξιδέψει στις καμπύλες μου, κλείνοντας τη χούφτα του από κάτω μου, ενώ τα δάχτυλά του εξερευνούσαν τη σχισμή μου. *Αχ, Θεέ μου.*

«Λιγάκι...» απάντησα. Το σώμα μου άνοιξε σαν αστερίας, και με κρατούσαν στην επιφάνεια τα μπράτσα μου, που κουνιούνται. Μου άρεσε αυτό που μου έκανε το νερό. Η ψύχρα έσφιγγε το δέρμα μου. Οι θηλές μου ήταν έτοιμες και σκληρές. Άνοιξα τα μάτια και βρήκα το πρόσωπό του, κι εκεί διέκρινα πόθο. Τον παρακολούθησα να σκύβει για να φιλήσει τα στήθη μου, ενώ πιο κάτω το χέρι του έσπρωχνε τους μηρούς μου να ανοίξουν.

«Κι εδώ;» με ρώτησε, γλιστρώντας αργά αργά ένα και μετά δύο δάχτυλα μέσα μου.

«Όχι...» είπα με κομμένη την ανάσα. «Εκεί δε

γαργαλιέμαι...» Ένωθα παλμούς καυτής ηδονής να διαπερνούν το κορμί μου. Θα μπορούσε να συμβεί πολύ γρήγορα, σκέφτηκα καθώς τα σκληρά δάχτυλά του ζέσταιναν τα σωθικά μου. Έσφιξα τους μυς μου γύρω από τα δάχτυλά του ενώ εκείνος ερέθιζε απαλά το άνοιγμά μου, στην αρχή πιο επιφυλακτικά και ύστερα πιο επίμονα, πιο βαθιά. Άφησα το νερό να κυματίσει επάνω στο δέρμα μου – ένας συνδυασμός που έκανε την ανάσα μου να επιταχυνθεί. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή ήθελα να τελειώσω, θα μπορούσα να έχω τελειώσει... Αλλά το απώθησα, για να απολαύσω την αίσθηση της αιώρησης. Αψίδωσα ελαφρώς το σώμα μου, ώστε να προτρέψω τα δάχτυλά του να μπουν ακόμα πιο βαθιά· τα μαλλιά μου βυθίστηκαν εντελώς κάτω από το νερό και τυλίγονταν γύρω από το κεφάλι μου. Τα φανταζόμουν σαν πύρινο στέμμα.

«Είσαι απίστευτο θέαμα, Ντοφίν...» μουρμούρισε εκείνος, ενώ τα δάχτυλα του ενός χεριού συνέχιζαν τις απαλές παλινδρομικές τους κινήσεις και με κρατούσε στην επιφάνεια με το άλλο χέρι. Ύστερα έστριψε επιδέξια το κορμί μου, που επέπλεε, κατά σάραντα πέντε μοίρες και μπήκε ανάμεσα στα πόδια μου.

Πριν προλάβω όμως να τυλιχτώ γύρω του για να τον τραβήξω μέσα μου, εκείνος έσκυψε και το στόμα του συνάντησε το νερό που στάλαζε πάνω στο εσωτερικό των μηρών μου, που τώρα γυάλιζε στον ήλιο, ενώ το άλλο του χέρι βρισκόταν ακόμη από κάτω μου. Η κάψα από τα χείλη του ζευγάρωσε με το ορμητικό νερό, και τα επίμονα δάχτυλά του δημιούργησαν μια αίσθηση τόσο έντονη, που χτύπησα με το χέρι μου τα νερά για να βρω κράτημα. Κατόπιν κρέμασε τα γό-

νατά μου, πρώτα το ένα και μετά το άλλο, επάνω στους ώμους του, με τα δυνατά του μπράτσα από κάτω μου να στηρίζουν την πλάτη μου, να με κρατούν πάνω από το νερό. Έχοντας πια και τα δυο του χέρια από κάτω μου, γλίστρησε τη γλώσσα του στην απαλή σχισμή μου, στο σημείο όπου ο μηρός μου καμπυλωνόταν προς τις κοντές κόκκινες μπουκλίτσες μου, και τον παρακολούθησα να με γλείφει εκεί, ενώ ένιωθα το νερό σαν μυριάδες δάχτυλα επάνω στο κορμί μου. Για μια στιγμή δεν μπορούσα να καταλάβω τη διαφορά ανάμεσα στο ποτάμι, που έγλειφε το δέρμα μου, και στο άπληστο στόμα του, ώσπου η γλώσσα του, ζεστή και επιτακτική, βρήκε το απόλυτο σημείο μου, εντοπίζοντάς το με μερικά ταλαντούχα αγγίγματα των δαχτύλων του. Αχ... Ανασήκωσα τη λεκάνη μου, και οι μηροί μου άνοιξαν περισσότερο, ενστικτωδώς, πεινασμένα, ενώ κρατούσα το πρόσωπό μου πάνω από το ήρεμο ρεύμα, με τα αυτιά κάτω από την επιφάνεια. Η ορμή του νερού έκανε ακόμα πιο έντονη την κορύφωση καθώς εκείνος ζωγράφιζε κύκλους επάνω μου, γύρω γύρω, σπρώχνοντας το δάχτυλό του μέσα έξω και... Αχ, Θεέ μου. Αισθανόμουν το άλλο του χέρι, τη φαρδιά παλάμη που ήταν απλωμένη στη μέση μου, ενώ το στόμα και τα δάχτυλά του χόρευαν τον χορό τους. Μετά σήκωσε το χέρι του κι έπαιξε με τις ρώγες μου. Το στόμα του ήταν υγρό και ζεστό, η γλώσσα του φτερούγιζε, με έγλειφε, με έπινε ολόκληρη. Νομίζω πως εκείνος το ένιωσε πριν από μένα, την ένταση που κυρίεψε το κορμί μου, τα γόνατά μου, που σφίχτηκαν, τα χέρια μου, που τεντώθηκαν στα πλάγια, με τις παλάμες γυρισμένες στον ήλιο. Ναι...

Το πρώτο κύμα ήταν ζεστό και οικείο. *Αχ, αυτό, σκέφτηκα. Το θυμάμαι αυτό.* Μετά εντάθηκε, έγινε κάτι παραπάνω, πιο βαθύ, τόσο επιτακτικό, που με έκανε να φωνάξω δυνατά στον ζωηρόχρωμο ουρανό. Τα δάχτυλά του με εξερεύνησαν ακόμα πιο βαθιά, ενώ η γλώσσα του διέγραφε όλο και πιο γρήγορους κύκλους, κι εγώ γελούσα όσο συνέβαινε, όσο τέλειωνα, μία φορά, δύο φορές, με απανωτά κύματα ηδονής. Σπαρταρούσα, τα γόνατά μου έσφιγγαν τους ώμους του και γίναμε για μια στιγμή ένα σώμα. Κατόπιν, έπειτα από κείνη τη μακάρια πλωτή στιγμή όπου το στήθος μου ανεβοκατέβαινε στον ήλιο και τα δάχτυλά μου ακούμπησαν το δροσερό δέρμα μου, ήρθα στα συγκαλά μου.

«Είσαι πάρα πολύ καλή...» ψιθύρισε. Με έσπρωχνε μαλακά στην επιφάνεια του νερού σαν χάρτινο καραβάκι όσο ηρεμούσα.

«Αλλά δεν τέλειωσε... Έτσι δεν είναι;» ρώτησα, ενώ οι μηροί μου τρεμούλιαζαν και τα πόδια μου είχαν τυλιχτεί γύρω από τη μέση του.

Όταν πλησιάσαμε περισσότερο την όχθη, κατέβασα τα πόδια μου από πάνω του και τα πέλματά μου ακούμπησαν στις πέτρες, σταθεροποιώντας με στο πιο ρηχό κομμάτι του ποταμού. Στάθηκα όρθια μέσα στο νερό, που μου έφτανε ως τη μέση, κυλώντας σαν ρυάκια από το στήθος μου, ενώ οι θηλές μου ήταν ακόμα σκληρές. Έσπρωξα τα μαλλιά μου από το πρόσωπό μου, ζαλισμένη, εξαντλημένη, χορτασμένη.

«Μόνο μέχρι εδώ έχω τη δυνατότητα να σε πάω σ' αυτό το Βήμα, Ντοφίν. Δεν το θέλω, αλλά πρέπει να σε δώσω πίσω...»

Κατευθύνθηκε προς τη βοτσαλωτή όχθη απ' όπου είχαμε μπει στο ποτάμι. Κοντά στα ρούχα μας βρισκόταν μια στοίβα από κατάλευκες πετσέτες. Μου άφησε το χέρι και σκαρφάλωσε στην όχθη, με το νερό να κυλάει στραφταλίζοντας από την πλάτη του. Μετά γύρισε για να με τραβήξει στο γρασίδι. Έτρεμα, ώσπου έπιασε μια πετσέτα από τη στοίβα και με τύλιξε, σφίγγοντάς με πάνω του, σταλάζοντας ξανά ζεστασιά μέσα στο κορμί μου, τρίβοντας δυνατά τα μπράτσα μου.

«Νιώθω τόσο... Δεν ξέρω τι να πω».

«Δε χρειάζεται να πεις τίποτα... Η ευχαρίστηση ήταν όλη δική μου». Στράφηκε για να σκουπιστεί.

Έσφιξα την πετσέτα γύρω μου, παρακολουθώντας τον να ανεβάζει το τζιν του στους μυώδεις μηρούς του και να φοράει ένα κολλαριστό λευκό φανελάκι, που κολλούσε στο υγρό στέρνο του. Ήρθε πάλι κοντά μου, και τούτη τη φορά ακούμπησε τις μεγάλες παλάμες του στα μάγουλά μου και με τράβηξε σ' ένα παρατεταμένο φιλί.

Όταν αποτραβήχτηκε, είπε: «Το εννοώ. Η ευχαρίστηση ήταν δική μου, Ντοφίν...»

Αφού μου έδωσε ένα τελευταίο φιλί στο κέντρο του μετώπου, έκανε μερικά βήματα προς τα πίσω. Στη συνέχεια έκανε μεταβολή και τράβηξε προς τη φυτεία, ώσπου στο τέλος χάθηκε πίσω από μια στροφή σκεπασμένη από κισσούς.

Ήθελα να του φωνάξω ευχαριστώ που με άφησε τόσο όμορφα ναυαγισμένη. Αλλά τα λόγια ήταν ακόμα βυθισμένα κάτω από το νερό μαζί με κομμάτια του παλιού μου εαυτού, εκείνα τα κομμάτια που

φοβούνταν να παραδοθούν, να θελήσουν αυτό, που φοβούνταν απλώς να δεχτούν την ηδονή και να πιστέψουν ότι ήταν εφικτή. Αντί γι' αυτό, γέλασα πάλι δυνατά, και τούτη τη φορά σκεφτόμουν: *Το έκανα. Κάτι συνέβη και το άφησα να γίνει!*

Γύρισα στο φόρεμά μου και το τράβηξα επάνω στα υγρά τρεμάμενα πόδια μου. Καθώς το έστρωνα στους γοφούς μου, αισθάνθηκα κάτι μέσα στην τσέπη μου και το τράβηξα έξω. Ένα μικρό πορφυρένιο κουτάκι. Μέσα, κουρνιασμένο σ' ένα σύννεφο από βαμβάκι, βρισκόταν ένα χρυσό κρεμαστό, ανοιχτόχρωμο, με τραχιές άκρες. Το σήκωσα. Από τη μια πλευρά είχε έναν λατινικό αριθμό –I– και από την άλλη χαραγμένη τη λέξη «Παράδοση». Η καρδιά μου αναπήδησε από χαρά μόλις έβγαλα το κρεμαστό από τη φωλιά του και το έσφιξα δυνατά στην παλάμη μου. Ήταν σαν ζεστή επίπεδη πέτρα. Ήταν δικό μου. Το κρέμασα στην αλυσίδα μου, εκείνη που φορούσα τρεις εβδομάδες.

Ανηφόρισα αργά την πλαγιά, προς το αυτοκίνητο που περίμενε. Ενώ περνούσα δίπλα από έναν ψηλό πέτρινο μαντρότοιχο σκεπασμένο από μπουκαμβίλια, χάιδεψα τα μικροσκοπικά ροζ πέταλα. *Τα κατάφερες. Παρέδωσες τον έλεγχο. Είναι λοιπόν ώρα να κάνεις και τα υπόλοιπα Βήματα, όσο αβέβαια κι αν είναι, προς την καινούρια σου ζωή – μακριά από κείνες τις φωνές, μακριά από κείνες τις πικρές απογοητεύσεις, μακριά από το θλιβερό παρελθόν σου.*

[Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ε Ν Α]

Κ Ε Ϊ Σ Σ Ι

ΤΡΕΙΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΠΕΡΑΣΑΝ από το μυαλό μου εκείνο το πρωί ενώ τεντωνόμουν στο κρεβάτι μου στο Μαρινύ.

Πρώτον, είχα περάσει έξι εβδομάδες από κείνη την απίστευτη βραδιά με τον Γουίλ.

Δεύτερον, πάλι είχα αποκοιμηθεί φορώντας το βραχιόλι του S.E.C.R.E.T. Όσο είχε μονάχα ένα δυο κρεμαστά, αυτό δεν ήταν πρόβλημα, αλλά τώρα είχε δέκα, οπότε ο χρυσός πίεζε την τρυφερή σάρκα των καρπών μου και άφηνε σημάδια.

Και τρίτον, σήμερα είχα τα γενέθλιά μου. Η γάτα μου, η Ντίξι, με κοιτούσε από τα πόδια του κρεβατιού. Άπλωσα τα χέρια και την τράβηξα στην αγκαλιά μου, όπου αποκοιμήθηκε πάλι γουργουρίζοντας – μια ικανότητα που θα ήθελα να έχω κι εγώ.

«Γίνομαι τριάντα έξι σήμερα, Ντίξι...» είπα ξύπνο-ντάς της τα αυτιά.

Άλλη μία χρονιά με είχε αιφνιδιάσει σαν κακομαθημένος φαρσέρ. Δεν έδινα σημασία στον χρόνο που περνούσε, ώσπου έγινε ό,τι έγινε με τον Γουίλ. Είχα περάσει έξι εβδομάδες, και από τότε ο χρόνος είχε αρχίσει να κυλάει πιο αργά. Κάποιες μέρες περνού-

σαν βασανιστικά αργά, και η δουλειά στο Café Rose ήταν ταυτόχρονα μεγάλη παρηγοριά, καθώς και το αλάτι στην πληγή που έπρεπε να κλείσω. Πώς να ξεπεράσω τον Γουίλ όταν τον έβλεπα κάθε μέρα; Πώς να συνεχίσω να προσποιούμαι ότι δεν είχε συμβεί τίποτα μεταξύ μας τη νύχτα που χόρεψα στο ρεβί «Τα κορίτσια της Φρέντσμεν» και φιλιόμασταν σε όλο τον δρόμο του γυρισμού προς το καφέ και την ώρα που ανεβαίναμε τα σκαλοπάτια προς το σκοτισμένο δωμάτιο, όπου μου έβγαλε το μπουρλέσκ κουστούμι και με πέταξε ανάσκελα σ' ένα στρώμα που το φώτιζε το φεγγαρόφωτο; Παρόλο που αυτός δεν το ήξερε, τον είχα διαλέξει εκείνη τη νύχτα ως την τελευταία μου φαντασίωση. Αυτός το μόνο που ήξερε ήταν πόσο πολύ τον ήθελα.

Για μένα τα όρια πραγματικότητας και φαντασίας είχαν διαλυθεί, κι εκείνος είχε γίνει αληθινός. Το δέρμα του το αισθανόμουν οικείο. Φιλιόμασταν σαν να το κάναμε δεκαετίες ολόκληρες. Ταιριάζαμε· τα κορμιά μας ήταν τέλεια σμιλεμένα γι' αυτά που κάναμε ο ένας στον άλλο φυσικά, χωρίς λόγια. Ξεπερνούσε κάθε φαντασίωση. Και να σκεφτεί κανείς πως όλο τούτο τον καιρό τον είχα κάτω από τη μύτη μου και δεν τον είχα δει, δεν μπορούσα να τον δω. Αλλά έπειτα από έναν χρόνο στο S.E.C.R.E.T., έπειτα από έναν χρόνο όπου έσπρωχνα τον εαυτό μου πέρα από τους περιορισμούς που είχα θέσει η ίδια, είχα απελευθερώσει κάτι πολύ αληθινό μέσα μου. Κι όταν ο Γουίλ μού είπε πως χώρισαν με την Τρεϊσίνα, επιτέλους αισθάνθηκα το σύμπαν να ευθυγραμμίζεται προς όφελός μου. Το πρωί μετά τη μαγευτική

βραδιά μας νόμιζα πως ο Γουίλ ήταν η ανταμοιβή μου που επέστρεψα στη ζωή.

Έκανα λάθος.

Περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη ανάμνηση από κείνη τη νύχτα με στοιχειώνει το πρόσωπο της Τρεϊσίνα – ωχρό, αλλά γεμάτο ελπίδα, ενώ με σταθερή φωνή μου ανακοινώνει ένα σκληρό γεγονός, από κείνα που σκοτώνουν φαντασιώσεις. Μου είπε πως ήταν έγκυος με το παιδί του Γουίλ και πως εκείνος κατενθουσιάστηκε μόλις το έμαθε.

Τι κάνεις με αυτή την πολύ πραγματική πληροφορία όταν πιστεύεις ότι βρήκες μόλις τον έρωτα της ζωής σου; Νιώθεις την τελευταία σαπουνόφουσκα να σκάει γύρω από τη φαντασίωσή σου και φεύγεις μακριά. Εγώ αυτό έκανα. Διέσχισα όλη την πόλη και πήγα μέχρι το αμαξοστάσιο, όπου η Ματίλντα σκούπιζε τα δάκρυά μου. Εκεί μου θύμισε ότι σε κάθε φαντασίωση υπάρχει ενσωματωμένη η πραγματικότητα.

«Οι άνθρωποι αγαπούν τη φαντασίωση» μου είπε. «Αλλά αγνοούν τα γεγονότα, κι αυτό τους κάνει κακό. Κι όταν το κάνουν, υπάρχει κόστος. Πάντα...»

Γεγονός υπ' αριθμόν ένα: ο Γουίλ κι εγώ ήμαστε επιτέλους μαζί.

Γεγονός υπ' αριθμόν δύο: κατά πάσα πιθανότητα ήμουν ερωτευμένη μαζί του.

Γεγονός υπ' αριθμόν τρία: η πρώτην φιλενάδα του ήταν έγκυος.

Γεγονός υπ' αριθμόν τέσσερα: όταν του το είπε, τα ξαναβρήκαν.

Γεγονός υπ' αριθμόν πέντε: ο Γουίλ κι εγώ δεν μπορούμε να είμαστε μαζί.

Επειδή ο Γουίλ ήταν το αφεντικό μου, είχα σκοπό να παραιτηθώ αμέσως από τη δουλειά, αλλά η Ματίλντα με παρότρυνε να μην επιτρέψω ποτέ στην πληγωμένη καρδιά μου να σταθεί εμπόδιο σε πολύ πρακτικά ζητήματα όπως η δουλειά, το νοίκι, η ευθύνη της εκπλήρωσης των υποχρεώσεων.

«Μη δίνεις στους άντρες τόση δύναμη, Κέισσι... Να συνεχίζεις το καθήκον της ζωής. Έκανες πολλή εξάσκηση τη χρονιά που πέρασε».

Εκείνο το πρωί ήμουν ένα χάλι βουτηγμένο στο δάκρυ. Δεν ήμουν σίγουρη αν η απόφαση να γίνω μέλος του S.E.C.R.E.T. ήταν η σωστή. Τουλάχιστον όμως έπαιρνα μια απόφαση. Αυτό ήταν πρωτοφανές για μένα. Πριν από το S.E.C.R.E.T. ακολουθούσα πάντα την πιο ισχυρή δύναμη που κυριαρχούσε στη ζωή μου την εκάστοτε στιγμή, συνήθως του μακαρίτη του συζύγου μου, του Σκοτ. Μας είχε φέρει στη Νέα Ορλεάνη πριν από οχτώ σχεδόν χρόνια, όμως ο αλκοολισμός του είχε σβήσει κάθε πιθανότητα να κάνουμε μια νέα αρχή. Ήμαστε σε διάσταση όταν ο Σκοτ σκοτώθηκε σε τροχαίο· ήταν νηφάλιος εκείνο το διάστημα, αλλά εξακολουθούσε να είναι διαλυμένος. Ήμουν κι εγώ διαλυμένη. Και για τα επόμενα πέντε χρόνια δούλευα σκληρά και κοιμόμουν ανήσυχα, ακολουθώντας ένα μοτίβο απομόνωσης και μεμφιμοιρίας, ώσπου κάποια μέρα βρήκα τυχαία ένα ημερολόγιο που εξιστορούσε την πορεία μιας γυναίκας μέσα από μια σειρά μυστηριωδών βημάτων που έδειχναν συνυφασμένα με το σεξ – μια πορεία που ήταν, το λιγότερο, μεταμορφωτική.

Κατόπιν γνώρισα τη Ματίλντα Γκριν, τη γυναίκα

που έγινε η Καθοδηγήτριά μου. Μου είπε πως είχε έρθει στο Café Rose για το ημερολόγιο που είχε χάσει η φίλη της, αλλά στην πραγματικότητα είχε έρθει για μένα, για να με μυσήσει στο S.E.C.R.E.T., μια μυστική ομάδα που είχε σκοπό να βοηθάει γυναίκες να απελευθερωθούν σεξουαλικά – προσφέροντας σ' αυτές σεξουαλικές φαντασιώσεις της προτίμησής τους. Αν έμπαινα στην ομάδα, αν επέτρεπα σ' αυτές τις γυναίκες να οργανώσουν φαντασιώσεις για μένα κι αν έβρισκα το κουράγιο να τις πραγματοποιήσω, είπε, θα έβγαινα από τη μόνιμη δυσθυμία μου. Μου δήλωσε ότι θα με βοηθούσε, θα με καθοδηγούσε και θα με στήριζε. Τελικά, αφού το κλωθογύρισα στο μυαλό μου επί μία εβδομάδα, είπα το ναι. Ήταν διστακτικό, αλλά ήταν ναι. Κι έπειτα από αυτό η ζωή μου άλλαξε εξολοκλήρου.

Μέσα σ' έναν χρόνο είχα κάνει φανταστικά πράγματα με απίστευτα ελκυστικούς άντρες, πράγματα που δε θα σκεφτόμουν ποτέ πως ήταν πιθανά. Είχα αφήσει έναν πανέμορφο μασέρ να με ικανοποιήσει χωρίς να ζητήσει κανένα αντάλλαγμα. Είχα γνωρίσει έναν σέξι Βρετανό σε κάποιο σκοτεινό μπαρ, που με έφερε κρυφά σε οργασμό στα μέσα μιας δυνατής τζαζ συναυλίας. Είχα εκπλαγεί, με πολλούς τρόπους, από κάποιον ζαχαροπλάστη-κακό παιδί με τατουάζ, που έκλεψε ένα κομμάτι της καρδιάς μου ενώ με έπαιρνε πάνω στο τραπέζι στην κουζίνα του καφέ. Έμαθα πώς να προσφέρω καταπληκτικό οργασμό σ' έναν διάσημο καλλιτέχνη του χιπ χοπ, ο οποίος μου ανταπέδωσε ένθερμα τη χάρη, και τούτη η ανάμνηση ακόμα με κάνει να ανάβω κάθε που ακούω τα τραγούδια

του στο ραδιόφωνο. Πήγα με ελικόπτερο σε μια θαλαμηγό, απ' όπου έπεσα στη θάλασσα στη διάρκεια μιας τρικυμίας μαζί με τον πιο όμορφο άντρα που έχω αντικρίσει ποτέ μου. Και όχι μόνο με έσωσε, αλλά όλο το (απίστευτο) κορμί του με έκανε να ανακτήσω την πίστη μου στο δικό μου. Κατόπιν ο «Δισεκατομμυριούχος της Πόλης» αυτοπροσώπως, ο Πιέρ Καστίγ, με πήρε στο πίσω κάθισμα μιας λιμουζίνας, αφού πρώτα με έκανε να νιώσω η ωραία του χορού. Έκανα σκι στις ριφοκίνδυνες μαύρες διαδρομές με τον Τεό, τον αξιολάτρευτο Γάλλο που έσπρωξε τα σεξουαλικά μου όρια περισσότερο από κάθε άλλον. Ύστερα οι αισθήσεις μου υπερφορτώθηκαν με έναν άντρα που μπορούσα μονάχα να τον νιώσω, όχι να τον δω, σε μια νύχτα που ήταν εκτυφλωτικά ερωτική με παραπάνω από έναν τρόπους.

Στη συνέχεια ήρθε η τελευταία μου φαντασίωση, όπου επέλεξα τον πολυαγαπημένο μου Γουίλ. Διάλεξα τον Γουίλ και όχι το S.E.C.R.E.T. και δε θα μπορούσα να έχω ζήσει μια πιο χαρούμενη νύχτα ή ένα πιο θαυμασίο επόμενο πρωί.

Τώρα, έξι εβδομάδες μετά, δεν υπήρχε Γουίλ να με ξυπνήσει στα γενέθλιά μου με χίλια φιλιά. Μάλλον κοιμόταν βαθιά δίπλα στην Τρεϊσίνια· ίσως μάλιστα την είχε αγκαλιά, με τα χέρια του τυλιγμένα γύρω από την κοιλιά της, που μεγάλωνε. Ήταν τριών μηνών παρά κάτι, αλλά χτες το απόγευμα είχε αρχίσει ξαφνικά να σέρνεται στο καφέ, θαρρείς και θα γεννούσε από στιγμή σε στιγμή. Έπιανε με το χέρι τη μέση της όταν ξαναγέμιζε τα ποτήρια, βογκούσε και τεντωνόταν όταν δεν εξυπηρετούσε τους πελάτες. Δεν είχε

μειώσει ακόμα τις βάρδιές της· ούτε και είχε φτάσει ακόμα στο σημείο να ζητήσει βοήθεια. Αλλά δεν ήμουν η μόνη που θεωρούσα γελοία αυτήν τη δραματοποιημένη δυσφορία της. Η Ντελ σκούπιζε τα τραπέζια ενώ εγώ γέμιζα τις αλατοπιπεριέρες. Όταν η Τρεϊσίνα έσκυψε πολύ επιδεικτικά για να πιάσει ένα πιατόπανο, η Ντελ άφησε ένα μακρόσυρτο χαμηλό σφύριγμα.

«Αυτό το κορίτσι έχει δώσει ολόκληρη ερμηνεία για Όσκαρ από ένα κανονικό μωρό που μεγαλώνει μέσα της. Εγώ είχα δίδυμα, που βγήκαν με χρονοκαθυστέρηση, και δεν ήταν τέτοιο βάρος...»

Παρακολουθήσαμε την Τρεϊσίνα να περιπλανιέται από την κουζίνα στους πελάτες της και από κει στο ταμείο, κάνοντας τους πάντες γύρω της να φαντάζονταν σε γρήγορη κίνηση. Έκανε ακόμα και την Ντελ –στα εξήντα της– να φαίνεται σβέλτη. Σε μια ανάπαυλα ήρθε με δυσκολία σ' ένα μεγάλο τραπέζι που το αδειάζαμε μαζί με την Ντελ. Η κοιλιά της μετά βίας εξείχε μέσα από το στενό μπλουζάκι της.

«Αχ, Ντελ, άσε με να βοηθήσω...» τραύλισε η Τρεϊσίνα διώχνοντάς την από έναν δίσκο με μισογεμάτα μπουκάλια κέτσαπ. «Με πονάνε τα πόδια μου... Εσύ πάρε τα επόμενα τραπέζια. Δε με πειράζει να χάσω τα φιλοδωρήματα. Αλλά δε θέλω να πιέσω τον εαυτό μου τώρα που μπορώ και δουλεύω ακόμα. Γιατί σε λίγο θα είμαι συνέχεια με τα πόδια ψηλά και θα βλέπω τηλεόραση... Σωστά;»

«Με υποχρεώνεις, Τρεϊσίνα...» είπε η Ντελ ενώ σηκωνόταν με κόπο από την καρέκλα. «Πού ακούστηκε η έγκυος να δίνει στη γριά περισσότερη δουλειά;»